

Sygn. akt. VI Ka 413/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska (spr.)
Sędziowie:	SO Irena Śmietana SO Piotr Żywicki
Protokolant	st.sekr.sądowy Joanna Prabucka - Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013r.,

sprawy K. K. (1)

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Elblągu

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 27 sierpnia 2013 r., sygn. akt II K 444/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczony w punkcie II zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym podwyższa do 2 /dwóch/ lat;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 27 sierpnia 2013r. oskarżony

K. K. (1) uznany został za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 29 kwietnia 2013r., o godz. 16:45, w E., na ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym tj. art. 45ust. 1 ustawy z dnia 02 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. posiadając w organizmie 0,82mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...),

tj. popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk skazany został go na karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych;

Na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeczono w. o. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

Na podstawie art. 49 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego K. K. (3) karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500zł (pięciuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

Na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego z kosztów sądowych w całości, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym na niekorzyść oskarżonego prokurator.

Zarzucał wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez niesłuszne uznanie, iż uzgodniony pierwotnie w trybie art. 335 kpk dwuletni okres środka karnego z art. 42 par.2 kk jest nadmiernie surowy dla oskarżonego z uwagi na jego sytuację majątkową i rodzinną, co w ocenie sądu przemawia za jego zmniejszeniem do jednego roku, podczas gdy znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego i społecznej szkodliwości występku z art. 178a Pr.1 kk przemawia za potrzebą orzeczenia surowszego środka karnego z art. 42 par.2 kk.

Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie środka karnego na okres lat 2 .

Sąd Okręgowy zważył,co następuje:

Apelacja prokuratora, aczkolwiek błędnie wskazująca podstawę odwoławczą, zasługiwała na uwzględnienie. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2002 roku / I KZP 12/02, OSNKW 7-8/2002, poz. 50/ przyjęto trafnie, że względna przyczyna odwoławcza w postaci zarzutu niewspółmierności kary może stanowić też podstawę wniesienia środka odwoławczego w przypadku rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego, jako że do orzekania tych środków stosuje się odpowiednio zasady wymiaru kary – art. 56 kk - a to naruszenie owych zasad jest powodem zarzutu niewspółmierności reakcji prawnej.

Środek karny orzeczony w niniejszej sprawie wobec oskarżonego K. K. (1) mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy przede wszystkim okoliczności popełnienia czynu, a więc w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Kara ta nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary.

Nie przekonuje stwierdzenie Sądu I instancji, iż orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat dwóch byłoby zbyt surowe gdy się zważy, że stężenia alkoholu we krwi oskarżonego było znaczne bowiem przekraczało 0,82 mg/dm³. Oskarżony prowadził pojazd w stanie znacznej nietrzeźwości jedną z bardziej uczęszczanych ulic miasta, w godzinach natężenia ruchu drogowego- 16.45. Oceniając całe zajście nie można zapominać, iż spowodował on kolizję drogową bowiem najechał na tył poprzedzającego go pojazdu. Te wszystkie okoliczności musiały znaleźć właściwy wyraz w wysokości orzeczonego wobec oskarżonego K. K. (1) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Okoliczności prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji miały takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczony środek karny w postaci zakazu nie uwzględniał w stopniu dostatecznym.

Z tych powodów na zasadzie art. 437 par. 1 i 2 kpk należało zaskarżony wyrok w części dotyczącej środka karnego zmienić, zaś w pozostałym zakresie jako w pełni zasadny utrzymać w mocy. Z uwagi na sytuację majątkową i rodziną oskarżonego na mocy art. 624 par. 1 kpk zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.